

Sygn. akt III KK 463/22

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 października 2022 r.,
sprawy **M. D.**
oskarżonej z art. 286 § 1 k.k.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 16 grudnia 2021 r., II AKa 255/21,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 31 maja 2021 r., III K 148/20,

postanowił

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć skazaną M. D. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 maja 2021 r., sygn. akt III K 148/20, Sąd Okręgowy w Krakowie uznał M. D. za winną popełnienia czynu zarzucanego jej aktem oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. wymierzył jej karę roku pozbawienia wolności. Na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec niej oraz -- skazanego wraz z nią za to przestępstwo – P. M. obowiązek naprawienia wyrządzonej tym przestępstwem szkody poprzez zapłatę solidarnie na rzecz pokrzywdzonej M. C. kwoty 578.023, 50 zł.

Wyrok ten – w zakresie dotyczącym M. D. – zaskarżył jej obrońca podnosząc w apelacji dwa zarzuty naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.

Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 16 grudnia 2021 r., sygn. akt II A Ka 255/21, - odnośnie M. D. – zmienił zaskarżony wyrok m.in. w ten sposób, że uznał ją za winną tego, że w dniu 3 grudnia 2019 r. w W. przyjęła od P. M. kwotę 11.000 złotych, wiedząc, że pochodziły one z czynu zabronionego i tak opisany czyn zakwalifikował z art. 291 § 1 k.k. i za to wymierzył jej karę 10 miesięcy pozbawienia wolności

Kasację od tego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł obrońca skazanej.

Zarzucił w niej: obrazę art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. i art. 14 § 1 k.p.k. w związku z art. 399 § 1 k.p.k., polegającą na wydaniu orzeczenia wykraczającego poza granice oskarżenia poprzez przypisanie M. D. winy za przestępstwo paserstwa (w miejsce zarzucanego jej przestępstwa oszustwa), którego miała dopuścić się w innym miejscu i czasie oraz podejmując inny rodzaj aktywności sprawczej niż wskazane w akcie oskarżenia, co doprowadziło do skazania jej pomimo braku skargi uprawnionego oskarżyciela.

W związku z tym zarzutem skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i zmienionego nim wyroku Sądu I instancji w zakresie dotyczącym M. D. oraz umorzenie wobec niej postępowania.

Obrońca złożył również wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczenia.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co pozwoliło rozpoznać ją w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Oczywiście bezzasadny jest bowiem podniesiony w niej - jako jedyny - zarzut.

Dokonując zmiany oceny prawnej czynu przypisanego M. D. Sąd II instancji nie naruszył zasady skargowości. Swoje stanowisko uzasadnił na s. 27-29 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, zawarta tam argumentacja jest przekonująca, odpowiada wymogom wynikającym z art. 457 § 3 k.p.k.

Z zawartego w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji opisu zachowania M. D., mającego świadczyć o jej współsprawstwie w popełnieniu wspólnie z P. M. na szkodę pokrzywdzonej przestępstwa, wynika, że to samo zachowanie skazanej potraktowane zostało następnie przez Sąd odwoławczy jako paserstwo. Przekazanie pieniędzy M. D. następnego dnia po oszustwie - przy przyjęciu, że była ona współsprawcą przestępstwa oszustwa - stanowić miało wypłatę jej wynagrodzenia za udział w tym czynie. W związku z tym, że Sąd II instancji nie podzielił stanowiska co do możliwości przypisania jej współsprawstwa, to samo zachowanie w postaci odebrania przez nią kwoty 11 tyś. zł potraktowane zostało jako paserstwo. To zachowanie nie było wprawdzie wymienione w samym zarzucie sformułowanym wobec skazanej w akcie oskarżenia, ale składało się na ustalenia poczynione w skardze oskarżyciela i uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji. Stanowić ono miało konsekwencje popełnionego oszustwa, potwierdzające jej udział w tym czynie. Tym samym czyn zarzucony skazanej i czyn jej przypisany przez Sąd Apelacyjny dotyczyły tego samego zdarzenia historycznego. W wyroku Sądu I instancji jej wskazane działanie potraktowane zostało jako jedno z zachowań świadczących o jej współsprawstwie w oszustwie, a w wyroku Sądu II instancji jako świadczące o zrealizowaniu przez nią znamion wymaganych dla bytu występku paserstwie.

Odmienne znamiona przestępstwa oszustwa i przestępstwa paserstwa nie stanowiły zatem – w takich jak te zaistniałe *in concreto* warunkach - przeszkody dla zmiany przez Sąd odwoławczy oceny prawnej czynu bez naruszenia zasady skargowości. W obu przypadkach mamy tu bowiem do czynienia z tym samym zdarzeniem faktycznym skierowanym przeciwko tej samej pokrzywdzonej, zwartym czasowo i przestrzennie, przy czym w wyroku Sądu II instancji zredukowanym do przyjęcia pieniędzy. Sąd II nie wykroczył poza zakres skargi oskarżyciela, ale w ramach zarzucanego M. D. przestępstwa - przyjmując, że nie można jej przypisać

współudziału w oszustwie - ograniczył się do oceny jej zachowania polegającego na przyjęciu pieniędzy, co do których miała świadomość ich pochodzenia z przestępstwa.

Wszystkie te okoliczności zdecydowały o uznaniu oczywistej bezzasadności kasacji obrońcy skazanej i to w stopniu oczywistym.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia treść art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

Z tych to względów orzeczono jak wyżej.

[as]